

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Václava Štencla a Karla Šimky v právní věci žalobce: **G. C.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-682/ZA-ZA11-ZA03-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 1. 2026, č. j. 34 Az 26/2025-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025. Toto rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou u Krajského soudu v Brně, soud však žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Argumentace účastníků řízení

[2] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu blanketní kasační stížnost. Nejvyšší správní soud jej proto vyzval k jejímu doplnění podle § 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvádí, že napadený rozsudek vychází z nesprávného posouzení řešené právní otázky, závěry soudu neodpovídají provedenímu dokazování a odůvodnění rozsudku je pro stěžovatele zmatečné. Dále namítá, že nepřiznání doplňkové ochrany za aktuální osobní a rodinné situace stěžovatele je porušením práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nelze přehlížet přítomnost manželky a syna stěžovatele ani zakořenění stěžovatele na území ČR, kde nalezl pracovní uplatnění, na jehož

základě kryje životní náklady rodiny. S důrazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, stěžovatel poukazuje na vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce relevantních důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Ačkoliv partnerka stěžovatele ani syn nemají status azylanta, tvoří se stěžovatelem rodinu a stát má povinnost chránit jejich rodinný život. Postup, který nutí stěžovatele k tomu, aby vycestoval do domovského státu a tam čelil bídě, ohrožuje chod rodiny stěžovatele a porušuje zásadu proporcionality. Jelikož se totožná situace může týkat značného množství krajanů stěžovatele, přesahuje v tomto ohledu kasační stížnost vlastní zájmy stěžovatele.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření k žalobě, neboť jej považuje za relevantní i pro účely kasačního přezkumu. Ztotožňuje se se závěry obsaženými v napadeném rozsudku a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Dodává, že obavy stěžovatele z návratu do země původu z důvodu nepříznivé ekonomické situace a možnosti života v bídě nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl ve své vlasti vystaven pronásledování z některého z důvodů stanovených v § 12 zákona o azylu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti.

[5] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[6] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je tedy povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí a musí předestřít a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu, a z kterých konkrétních důvodů považuje závěry soudu za nezákonné, resp. nepřezkoumatelné (usnesení NSS ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 Azs 41/2023-38, a rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41). Stěžovatel musí vylicit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 As 202/2022-25, či ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38).

[7] Stěžovatel tedy musí v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které tvrdil v žalobě, aniž jakkoli reflektuje argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové

pokračování

námítky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36).

[8] V nynější věci Nejvyšší správní soud porovnáním stěžovatelovy kasační stížnosti a žaloby zjistil, že jde z převážné většiny o totožný text, pouze s nepodstatnými odlišnostmi.

[9] Oproti žalobě je v kasační stížnosti doplněn odkaz na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. s obecnými tvrzeními o tom, že napadený rozsudek vychází z nesprávného posouzení řešené právní otázky, závěry krajského soudu neodpovídají provedenímu dokazování a odůvodnění rozsudku je tak pro stěžovatele zmatečné. Tato část kasační stížnosti je natolik obecná, že nepředstavuje projednatelný kasační bod (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Nevyplývá z ní totiž, v čem konkrétně nesprávnost posouzení řešené právní otázky stěžovatel spatřuje, jaké konkrétní závěry jsou v rozporu s dokazováním, resp. s jakými konkrétními důkazy, ani v čem konkrétně je rozsudek pro stěžovatele zmatečný. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Azs 92/2005-58, „[p]rávní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, nýbrž musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní o tyto skutkové děje či okolnosti se opírající právní výtky (tvrzení o porušení práva)“. Není přitom úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele kasační argumentaci domýšlet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Dále kasační stížnost obsahuje dvě tvrzení, která jsou oproti žalobě pouze nepodstatným způsobem modifikována. Kasační tvrzení *„Stejně tak je významné zakořenění žalobce na území ČR, který se nemá kam vrátit a celý jeho současný život je již realizován pouze v ČR.“* je totožné jako tvrzení žalobní, jen s tím rozdílem, že jej stěžovatel v kasační stížnosti doplnil o informaci, že stěžovatel v ČR, *„na rozdíl od domovského státu nalezl pracovní uplatnění, kterým je schopen vydělat na krytí životních nákladů rodiny“*. Obdobně je tomu i u kasačního tvrzení, že *„[r]ozhodnutí napadené stěžovatelem nutí stěžovatele k tomu, aby nuceně vycestoval do domovského státu a tam čelil bídě, čímž by ohrozil chod své rodiny“*. Jedná se toliko o mírně upravené žalobní tvrzení, že *„[r]ozhodnutí ministerstva nutí žalobce k odloučení od rodiny nebo k návratu do země, kde by čelili bídě, což je nepřiměřený zásah do rodinného života“*.

[11] Popsané odlišnosti textu kasační stížnosti oproti žalobě nepovažuje Nejvyšší správní soud za kvalifikovanou reakci na argumentaci krajského soudu.

[12] Na stěžovatelovu žalobu a v ní vznesenou argumentaci totiž krajský soud v napadeném rozsudku podrobně reagoval, a to nikoliv pouhým zopakováním argumentů žalovaného. K jednotlivým aspektům případu odkázal na početnou judikaturu Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora EU. Krajský soud právě s ohledem na vývoj judikatury vysvětlil, že z hlediska doplňkové ochrany jsou relevantní toliko hrozby existující v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, nikoli sociální a rodinné vazby na území ČR, na nichž stěžovatel založil žalobní argumentaci. Krajský soud nepominul, že skutečnosti tvrzené stěžovatelem mohly být zohledněny při posuzování možnosti udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Poukázal však na specifika rozhodování o národním humanitárním azylu, a to že posouzení možných důvodů pro udělení tohoto

typu azylu závisí na správním uvážení. Přezkum správního uvážení provádí správní soudy pouze z toho hlediska, zda správní orgán nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil. Posouzení žalovaného v této otázce krajský soud shledal logickým a řádně odůvodněným, prostým jakýchkoliv znaků libovůle. Krajský soud konstatoval, že ekonomické důvody samy o sobě nelze považovat za azylově relevantní důvod. Ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že špatná ekonomická situace v Moldavsku nepředstavuje takovou hrozbu nebezpečí vážné újmy, pro kterou by měla být stěžovateli udělena mezinárodní ochrana. Podotkl, že stěžovatel je ekonomicky aktivní soběstačnou osobou, která v Moldavsku vlastní dům. Má se tedy kam vrátit a kde bydlet. Z ničeho neplyne, že by měl ve své vlasti čelit jím tvrzené bídě.

[13] Na argumentační úsilí krajského soudu reagoval stěžovatel tak, že prakticky doslovně zopakoval část své žaloby a s odkazem na zákonná ustanovení týkající se důvodů kasační stížnosti uvedl obecná tvrzení o tom, že rozsudek vychází z nesprávného posouzení řešené právní otázky, závěry soudu neodpovídají provedenímu dokazování a odůvodnění rozsudku je tak pro stěžovatele zmatečné. Žádnou konkrétní polemiku s argumentací krajského soudu však stěžovatel nepředestřel. Kasační stížnost vůbec nereaguje na důvody rozsudku krajského soudu. Nelze přehlédnout, že stěžovatel zopakoval argumentaci, o které již krajský soud řekl, že se mýlí s relevantní (aplikovanou) právní úpravou. Na tento závěr krajského soudu přitom stěžovatel nijak nereagoval. Stejně tak stěžovatel v podané kasační stížnosti převzal text žaloby obsahující odkazy na judikaturu, kterou krajský soud označil za překonanou, na což stěžovatel opět nijak nereaguje. Lze tedy shrnout, že stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil žádné skutečné námitky, které by kvalifikovaným způsobem zpochybňovaly závěry krajského soudu. Kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto je nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, nebo rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, a ze dne 23. 8. 2023, č. j. 8 Azs 43/2022-51, srov. též nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost jako celek je nepřijatelná, Nejvyšší správní soud ji odmítl (§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2026

Eva Šonková
předsedkyně senátu

